

השוטרים פורצים לבמה

דווקא בשוחרר השלום שהגנו על אבנרי, הברייונים נעלמו ברגע שהופיעו השוטרים. ומתחילים בהתכתשות עם הסטודנטים, כשהם מתרכזים

בתמונה נראה אבנרי (במרכז למעלה, הגב למצלמה) כשהוא מתווכח עם קצין מישטרה. הסטודנטים הועמים (למטה, מימין) צועקים לעבר השוטרים ותובעים לקיים את האסיפה, בעוד אחד מהם (למטה משמאל) מוביל בכוח עליידי שוטר, וחברו מרים את ידו במחאה.

המנהיג

הרב" מיר כהנא, שפרץ בכוח לאוניברסיטה בירושלים בראש קלגטיין, כאשר המישטרה עומדת מנגד ואינה מתערבת, מסית את אנשיו, לפני שאלה פרצו לאולם וייזו כדי למנוע את הרצאתו של אורי אבנרי.

למרבית הצער, העובדה שהיהודים היו הקורבנות העיקריים של הנאציזם אינה מחסנת אותם. כי מצבים מסוימים של לחץ פנימי או חיצוני, נפשו או הומרי, עזרה גם ישראל לרפוד קורבן להתקפה של הי מחנה הפאשיסטיים.

משום כך מצויים הכוחות הדמוקרטיים והליברליים בישראל, כמו בכל מדינה אחרת, לעמוד על המישמר בכל עת, להיות ערים לכל מורסת-מוגלה בגוף הלאומי העלולה להיות בעלת אופי פאשיסטי.

דווקא מכיוון שאני חוקר של תולדות עלייתו של הנאציזם, ומפני שאני ער לסכנה הנוראה הגלומה בתופעה זו, אין אני שש, ואין אני ממחר, להדביק תווית זו לתופעות פוליטיות וחברתיות. אני נוהר מאד, התנגדתי תמיד בתוקף לאותם שניסו להדביק תווית זו למנחם בגין ולתנועת החרות, למשל.

יש הבדל עצום בין לאומנות סתם, ואף קיצונית וקנאית, ובין פאשיזם.

בספרי ניסיתי לחבר דיוקן של התופעה הפאשיסטית, עליידי צירוף-יחיד של כל התכונות המבדילות בין הפאשיזם ובין לאומנות רגילה — בדומה לתכונות המבדילות (המשך בעמוד 34)

העצמות לכל אנשיה-שלום, ומפנים את הדרך לברייונים.

כל זה — בדיוק כמו ברפובליקה קה של ויימאר. זו הופקרה עליידי שוטרים וחייזרה, פקודה ושופי טיה, מתוך כוונות, פחדנות, אדישות ואהדה מסוייה למיעוט הקנאי המשתולד.

גידול ממאיד

את כל זאת תיארתי בפרוטרוט בסיפרי צלב הקרס, שנכתב לפני 18 שנים.

התיזה המרכזית של ספר זה היתה כלהלן:

● הפאשיזם הוא מחלה, שחידקה נמצאים בכל עם בכל עת, כשם שכל אדם נושא בגופו בכל עת חיידקים של מחלות רבות.

● כשם שהחיידקים משתלטים על גופו של אדם רק כאשר כושר-ההתנגדות שלו נחלש מסיבה גופנית או נפשית, כך עלול הפאשיזם להשתלט על כל עם, בתנאים מסויימים של התמוטטות פנימית.

● האומה הישראלית אינה מחוסנת מפני עליית הפאשיזם בתוכה יותר מכל אומה אחרת.

„ביטחון“ אלה היתה להפסיק את האסיפה — ובכך הפכו עצמם שותפים לבריור נים. שניי-שלושה מהם אף הביעו באוזני את דיעותיהם, שלא היו רחוקות מדיעות הרב כהנא.

הכרתי את אנשי האוניברסיטה. אנשים טובים, הגונים, שלווים, הסולדים מאלימות. גם להם היתה חק בקשה אחת: להיכנע לברייונים ולסגור את האסיפה, „כדי למנוע שפיכות-דמים“.

אמרתיו לאחד מהם, לא בזעם, אלא בצער: „כך התנהגו גם חבי ריכם כימי ויימאר. הם סיימו את חייהם במחנות-הריכוז.“

הכרתי גם את המישטרה, ובעיקר את מישמר-הגבול, כאשר הופעלו, באיחור של שעה וחצי, הם לא פעלו כדי לסלק את קומץ הברייונים שהפריעו, ולאפשר עליידי כך את קיום האסיפה החוקית. זו היתה מלאכה קלה. אפשר היה לסיימה תוך חמש דקות, ובלי אלימות רבה. כי ביריונים מסוגם של אנשי כהנא הם גיבורים רק נגד אזרחים שלווים. מול שוטרים חמושים הם היו נמוגים כעשן.

תחת זאת, תקפו השוטרים בחימה שפורה את הסטודנטים שישבו בשקט בשורות הראשונות, ושהמתינו בסבלנות שהאסיפה תיערך בכל זאת. הפקודה היתה „לפנות את האולם“, ולשם כך הוכו באכזריות אנשי מחנה-השלום. אף אחד מן הברייונים לא הוכה עליידי השוטרים.

אם לשפוט על פי הבעות-פניהם של כמה מן השוטרים, ובעיקר של כמה מי אנשי מג"ב, ברצון הם היו שוכרים את

המחוייב של המיפלגה הנאצית) בברלין, הקדיש בספריו פרקים שלמים למעלליו, תיאר בהתלהבות דמוית-אורגאזמה איך הצליח לפוצץ אסיפות, להחזיר את הברייונים לאסיפות של יריבים (לא פעם באמרי צעות כרטיסים מזוייפים, שהודפסו עליידי הנאצים) ומעשים דומים. **אין ספק שגבלם ראה במיבצעים אלה חלק חשוב ביותר של הציחתו, וסבר כי מולאו תפקוד חייו ני בעליית הנאצים לשיקטון.**

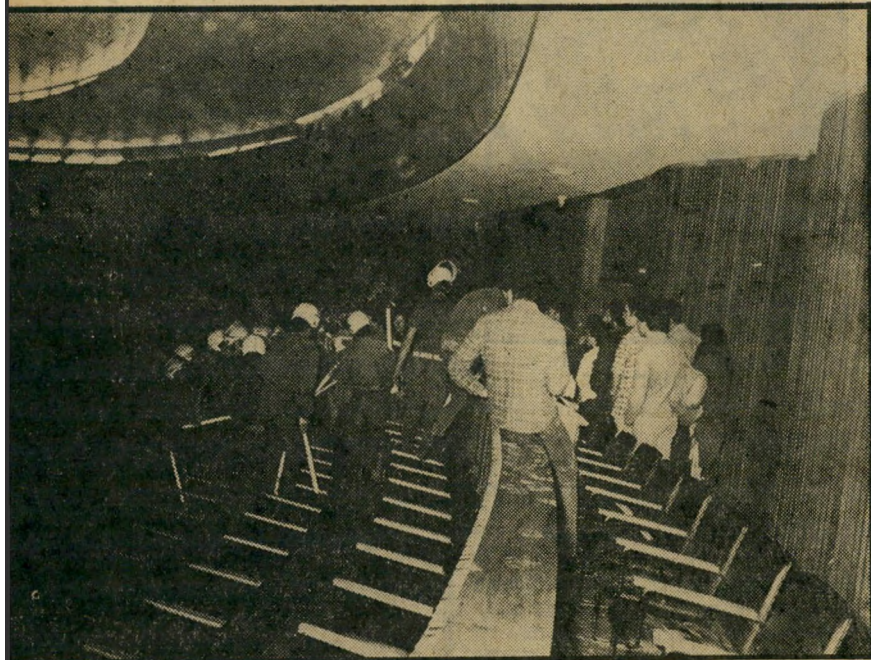
מה שקרה באולמות, קרה לאחר מכן בגרמניה כולה. המיעוט האלים השתלט על הרוב הדומם.

למחנה הריכוז

הבה נחזור, איפוא, למאורעות היום הרביעי.

בהכנסתי לאולם לא ראיתי לפני מחזה זר לי. הכרתי את כל הסימפטומים. אף פרצופיהם של הברייונים נראו לי כמוכריים — כי אותו סוג של מופיעים נמשך כיום לתנועות מסוג זה בכל העולם. אלה הם, בדרך-כלל, עלובי-חיים, אכולי תסי-ביד-נחיתות, שהאלימות והרגשת-השייכות לפלוגה אלימה מפצה אותם על נחיתותם האישית ומעניקה להם הרגשה של עליונות „גבריות“.

למרבית הצער, הכרתי גם סימפטומים אחרים, ראיתי את אנשי-הביטחון של האוניברסיטה, שהודיעו לי כי הם „ניטרי ליים“ בין הברייונים ובין הציבור, שבא לשמוע הרצאה שקטה שהומונה עליידי האוניברסיטה. מגמתם היחידה של אנשי

סיום המלאכה

השוטרים ואנשי מישמר-הגבול, שהוכנסו לאולם אחרי שהברייונים מנעו את האסיפה במשך שעה וחצי, ומשלימים בכך את מלאכתם של הברייונים מפנים את האולם —